

I nogle Øjeblikke stod Fader og Søn saaledes overfor hinanden uden at tale. Der hørtes kun en klirrende Lyd af Kuplen paa Lampen i Pastor Sidenius' rystende Haand.

„Ad Tyvens Vej gaar du ind og ud af din Faders Hus,“ sagde Præsten endelig. — „Hvor kommer du fra?“ tilføjede han lidt efter med halv Stemme, som havde han næppe Mod til at høre Svaret.

Peter Andreas fortalte uden Omsvøb eller Forsøg paa Besmykkelse, hvor han havde været, — han ringeagtede i dette Øjeblik Faderen for dybt til, at han kunde faa sig til at lyve for ham. Og da han nu var gaaet til Bekendelse, tilstod han med det samme baade Købet af „Blodørnen“ og sin Gæld hos Hjulmanden.

„Saa vidt er det altsaa kommen med dig?“ sagde Faderen uden at lade sig mærke med, at den værste Angst i Virkeligheden var bleven taget fra ham. Han vidste, at der et Par Steder i Byen fandtes Smughuler for Uterligheden, og han havde frygtet for, at det var til et saadant Sted, Sønnen ved slet Eksempel var bleven lokket hen. „Gaa i din Seng!“ fortsatte han. „Du er og bliver et Syndens Barn!... Imorgen tales vi nærmere ved.“

Da Peter Andreas tidlig den næste Dag blev kaldt ned til Morgenandagten i Dagligstuen, var han forberedt paa en Gentagelse af den højtidelige Brændemærkning, der i sin Tid var overgaaet ham i Anledning af Æbletyveriet. Signe sad ved Klaveret, hvor der brændte et enligt Lys. Resten af den store Stue laa i Mørke, og der var saa koldt, at der stod en Taage ud af Mundene paa dem, der sang.

Imidlertid blev baade den første og den anden Salme sunget tilende og Trosbekendelsen fremsagt, uden at der skete nogen Hentydning til Gaarsaftenens Begivenhed. Heller ikke senere paa Dagen blev der talt et Ord til ham derom. Pastor Sidenius havde den hele Formiddag siddet ved sin Hustrus Seng, og Forældrene var kommen til den Erkendelse, at det var frugtesløst længer at forsøge paa ved Overtalelser at indvirke paa Drengens Sind, — der kunde nu kun haabes paa, hvad Tiden og Livets Tugt ved Guds Naade kunde udrette. Den eneste Foranstaltning,